

SOUMRAK EDENU

LUCIE ORTEGA

FRAGMENT

Soumrak Edenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Ortega

Soumrak Edenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOUMLRAK
EDENU

LUCIE ORTEGA

FRAGMENT

Text © Lucie Ortega Reyes Navrátilová, 2023
Illustrations © Lukáš Vašut, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6491-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6519-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6520-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6518-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Všem, kteří se odvážili kráčet
mimo vyšlapané cesty.*

Na počátku věků žili lidé v blaženosti Zahrady. Měli všeho dostatek, neznali bolesti, strasti ani smrt. Ovoce ze Stromu života udržovalo jejich těla zdravá a věčně mladá. Potom však porušili Stvořitelův příkaz a pojedli ze Stromu poznání dobrého a zlého. Toho dne byli z Edenu vyhnáni a propadli smrti.

Od té doby po Pozemském ráji pátralo mnoho učenců, mystiků i dobrodruhů. Někteří věřili, že zanikl během Potopy. Jiní, že ani nikdy neexistoval a je jen symbolickým místem v našem nitru. A další s jistotou tvrdili, že ho našli.

Všichni se mýlili.

*Komentáře ke Knize Světla
Teodora Mason, interpretka
chrámu archanděla Gabriela*

PROLOG

Čtvrť Ashod, rok 4219 Nového věku

Adeline seděla v poloprázdné knihovně na polstrované lavici a nepřítomně koukala do komentářů ke svatým textům. Trávila tady většinu dní. Nikdo tu na ni nemluvil, nikdo po ní nechtěl, aby znovu prožívala nedávné události. Mohla jen přebývat v bezčasém vakuu, obklopená šustěním stránek, které vzdáleně připomínalo šelest andělských křídel.

Věděla, že jí to nebude procházet dlouho. Zatím respektovali, že truchlí, ale dříve či později budou chtít, aby začala chodit na semináře společně s ostatními dětmi. Nebyla jediná, kdo zrovna přišel o rodinu, a většina přeživších se uchýlila právě sem. Od všech se očekávalo, že se bez ohledu na svůj původ zapojí do společnosti Pravověrných.

Společný domov při chrámu archanděla Rafaela ležel nedaleko Cípu na třetí úrovni Města ve čtvrti Ashod. Visuté terasy, lávkové chodníky a schodiště byly zdobené mozaikami z malachitu a obrovské sloupy, které celou čtvrť podpíraly, obrůstala mučenka. Domy pokryté glazovanými dlaždicemi s rostlinnými reliéfy a se sochami andělů u vchodů na slunci bíle zářily a k fontánám s křišťálově čistou vodou létali zpěvní ptáci. Při vši té nádheře by málokdo hádal, že se jen o kus dál odehrála nejtragičtější událost v dějinách Nového Edenu. Událost, již si lidé budou pamatovat jako Noc velké očisty. Ačkoliv od ní uplynuly téměř tři týdny, ve vzduchu se stále vznášel pach spáleniny z bojů mezi Heretiky a inkvizitory. Adeline ho cítila, kamkoliv se hnula. Jako by ji pronásledoval. Anebo jím možná načichla ona sama. Některé věci se nedaly snadno smýt.

Domov byl útulný, ale ona v něm nenacházela klid. Neustále ji někdo pozoroval. Kdykoliv vkročila do místnosti, hovor ustal a všechny oči se upnuly k ní – k její bledé, pihovaté kůži a ohnivě rudým vlasům, které

zdědila po matce stejně jako karamelově hnědé oči. Kolikrát se otočila, když za sebou uslyšela někoho šeptat své jméno! Kolikrát narazila na nepřátelský a podezřívavý pohled! Nevěděli, co se stalo, a přesto na to všichni měli svůj názor. A především – všichni si byli jistí, že za Noc velké očisty mohla ona.

Aaron to měl jednodušší. Ačkoliv byl její dvojče, narodil se s hnědými vlasy, které neprozrazovaly jeho heretický původ – ne že by se mezi Pravověrnými zrzaví lidé nevyskytovali vůbec, ale představovali spíše výjimku, která vždy budila pozornost. Té noci nebyl Aaron doma a Adeline ho poprvé viděla až zde, v Domově. Doufala, že jí pomůže ty hrůzy překonat. Že v těchto chvílích budou držet při sobě tak jako dopsud. Jenže on ji ignoroval. Nechápala proč, ale měla pocit, jako kdyby jí někdo vyřízl půlku srdce. A to bylo to jediné, co cítila. Všechno ostatní pohlcovala prázdnota.

Náhle si uvědomila, že vedle ní někdo stojí, a na okamžik zadoufala, že její bratr dostal rozum. Když však zvedla hlavu, zjistila, že se na ni usmívá dívka o pár let starší než ona sama. Už ji párkrát zahlédla, ale nikdy tady v knihovně.

„Ahoj, já jsem Naomi,“ představila se, nabídla jí ruku a Adeline ji zdráhavě stiskla. „A ty jsi ta holka, co nemluví, Adeline Cohen.“

Adeline přikývla. Přišlo jí podezřelé, že si s ní Naomi povídá, a navíc je na ni milá. I ostatní děti Heretiků se jí stranily, natož Pravověrní. Nepochybně po ní něco chtěla.

„Napadlo mě,“ pokračovala dívka, „jestli se necítíš trochu odtrčeně. Všimla jsem si, že trávíš dost času sama, a... no, jestli ti to vyhovuje, tak v pořádku. Ale jestli je to jenom tím, že tady nikoho neznáš, můžeš se přidat k nám.“ Ukázala ke dveřím, odkud do knihovny zvědavě nakukoval houf dětí.

Adeline napůl pokrčila rameny a napůl přikývla.

„Prima,“ uculila se Naomi, naklonila se blíž a ztíšila hlas. „Poslyš, dneska po setmění se sejdem na severní terase a budeme si vyprávět příběhy. Chceš přijít? Nemusíš povídat, můžeš klidně jen poslouchat.“

Adeline zaváhala. Stále upřednostňovala samotu a Naominy pohnutky pro ni zůstávaly záhadou, ale příběhy milovala. Byla zvědavá, jestli mají

Pravověrní také své oblíbené pohádky jako Heretici. Zatím se zdálo, že jediné, co je zajímalo, byly svaté texty. Nakonec přikývla.

„Tak se uvidíme večer,“ mrkla na ni dívka a vesele odkvapila z knihovny ven.

Sotva slunce zapadlo a zpěv ptáků nad Zahradou nahradily zvuky noci, Adeline se vydala na severní terasu. Bylo po první večerce a děti měly zůstat na pokojích, a tak si dávala pozor, zatímco v páskových sandálech cupitala tichými chodbami osvětlenými elektrickými lampami na stěnách. Nebála se trestu, ale přesto nestála o to, aby ji někdo načapal. Když procházela kolem sochy archanděla Rafaela zhotovené z jediného kusu zeleného avanturínu, sklopila hlavu a napadlo ji, že možná měla zvolit jinou cestu. Z lidí respekt neměla. Z andělů ano.

Otevřenými měděnými dveřmi se z terasy do ztemnělé předčítárny linul šepot a tichý smích. Adeline minula nástěnný telefon, proklouzla do sálu a zamířila hlavní uličkou mezi vyřezávanými lavicemi na druhou stranu místnosti a pak ven. Na terase našla kolem dvaceti dětí různého věku. Většina byla v nočních košilích a bosa, ale někteří na sobě stále měli kalhoty a tuniky. Trochu ji zklamalo, že tu nebyl Aaron. Děti seděly na kobercích pod baldachýnem, a sotva ji spatřily, ztichly. Naomi vyskočila na nohy a rozběhla se k ní. Vzala ji kolem ramen, jako by už byly přítelkyně, a vedla ji přímo do středu skupiny.

„Jsem ráda, že jsi přišla. Čekali jsme na tebe.“

Adeline přikývla.

„Umí vůbec mluvit?“ ozval se chlapec s ofinou tak dlouhou, že mu sahala do půlky očí.

Naomi po něm šlehla zamračeným pohledem.

„Nebud' protivný! Pro lásku Elohim, co to je?! Je to pavouk?!“ vyjekla najednou a uskočila zpět.

Měla pravdu. Po koberci se procházel vypasený slíďák. Některé z dětí začaly pištět, jiné se smály. Chlapec, který předtím promluvil, se k pavoukovi rozešel se záměrem jasně vepsaným ve tváři. Adeline se však rychle sehnula a vzala slíďáka do dlaně, než mohl skončit pod jeho podrážkou.

Přes kolektivní zadržení dechu a tiché „fuj“ vysadila pavouka na římsu za terasou. Ignorovala zaražené pohledy, které na ní visely, když se vrátila zpátky, a dovolila Naomi, aby ji posadila na místo vedle sebe. I přes vlídné úsměvy a děkování se však nemohla zbavit dojmu, že se její nové kamarádce najednou oškliví na ni sahat.

Vyprávění příběhů začalo a Adeline se brzy vykouřily z hlavy všechny starosti a bolesti poslední doby. Bylo příjemné zase patřit do skupiny a ne jen vše z venku pozorovat. Slova se postupně ujímaly nejstarší děti, a i když jen opakovaly to, co všichni slyšeli už stokrát, přesto jim Adeline pozorně naslouchala. Mluvily o vyhnání z Ráje, o Kainovi a jeho Znamení, o Enochovi, Shamyazovi a Pozorovateli i o návratu vyvolených do Zahrady a odchodu andělů, který později následoval.

Nakonec se o prostor k vyprávění přihlásila i Naomi. Když se ujistila, že jí všichni přítomní věnují pozornost, zhluboka se nadechla a tajemným hlasem začala:

„Brzy poté, co andělé odešli, se Eden začal potýkat s novým problémem. Vznikla skupina Heretiků a ti se odklonili od našich zvyků vytvořených tak, abychom kráčeli po Cestě Světla. Heretici praktikují magii, což je Pozemšťanům zakázáno, a vedou zkažené životy. Pravověrní se báli, že to přinese neštěstí nám všem. Snažili se Heretiky varovat, ale oni je ve své domýšlivosti neposlouchali. A pak se spolu jedné noci dvě heretické rodiny nepohodly.“

Nastala dramatická pauza. Adeline se začínalo zmocňovat neblahé tušení a s ním se veškeré pocity sounáležitosti vypařily. Do tváří se jí nahrnula krev. Seděla jako opařená, zatímco ostatní děti po ní s posměšnými úšklebky pokukovaly.

Naomi, která si okolní napětí viditelně užívala, pokračovala dál:

„Svůj spor neuměly vyřešit, jak se patří, a proto sáhly k magii. Jedna z rodin využila pro svoje záměry dceru z té druhé, malou, hloupou holku. Prokleli ji, aby způsobila doma požár a všechny zabila. Zachránil se jenom její bratr, který –“

Adeline vstala, dech zrychlený, ruce zaťaté v pěst. Tak proto ji sem Naomi pozvala? Aby se jí mohli posmívat? Aby jí mohli připomínat smrt rodičů? Aby jí mohli tvrdit, že to byla její vina?

Naomi také vstala a na obličejí jí hrál samolibý úsměv.

„Řekla jsem něco nepřesně? Chceš nám sama vysvětlit, jak jsi to udělala? Tak povídej! Zapálila jsi napřed dům, nebo rovnou svoje rodiče?“

Adeline jí neplánovala dát pěstí. Prostě se to stalo. Dívka najednou seděla na zemi, držela se za nos a ječela. Adeline stála nad ní s rukou stále sevřenou a hněvem tak silným, že vytěšňoval všechno ostatní.

Zbytek dětí byl rázem také na nohou. Křičely a nadávaly. Popadly Adeline za paže a chlapec s ofinou jí dal facku. Kopla ho do rozkroku. Ostatní ji chytili pevněji. Škubla sebou, aby se osvobodila, a cítila, jak jí kdosi vyrval chomáč vlasů.

Tlačili ji na konec terasy a záhy se jí do zad zaryl dřevěný okraj zábradlí.

„Hodte ji dolů, prokletou vražedkyni!“

„Dělejte, než nás taky zapálí!“

„Chcípni, Heretičko!“

Čísi paže se jí zapírala do ramene, jako by se jí snažila překlomit přes zábradlí. Adeline se do ní vši silou zakousla a ucítila na jazyku chuť krve. V tu ránu se ale objevily další ruce. Posouvaly ji dál a dál a udržet nohy na zemi bylo čím dál obtížnější. Bezděčně se podívala do propasti, jež náhle zela pod jejími zády. Nejbližší chodník byl o dobrých deset metrů níž. Srdce jí zběsile tlouklo. Místo aby od sebe děti nadále odstrkovala, se jich začala chytat, aby jim zabránila přehodit ji dolů. Nejbližší stojící dívce roztrhla tuniku u krku. Sevřeli její zápěstí, aby už na nikoho nedosáhla. Popadli ji za kotníky a zvedli ze země. Kopala na všechny strany, ale byli silnější.

Teď už se nad zábradlím ocitlo celé její tělo a ona ucítila ledové zašimrávání nočního větru za zpoceným krkem.

„Co se to tady děje?!“ Ostrý, dospělý hlas rázem všechno utnul.

Děti Adeline pustily a ona spadla na dlažbu k jejich nohám.

Všechny děti, které se účastnily incidentu na terase, dostaly přísné tresty, včetně Adeline, která po večerce neměla co dělat mimo svůj pokoj. Jejím případu nepomohla ani skutečnost, že stále odmítala mluvit – dokonce i o tom, co přesně se na terase odehrálo. Vedení Domova si přesto udělalo poměrně plastický obrázek a děti byly zjevně varovány, aby se k ní znovu

neupřibližovaly, protože se jí v následujících dnech všechny vyhýbaly obloukem, ačkoliv se již společně s nimi musela účastnit výuky. Čas, kdy pro ni platily výjimky, skončil. To byl dost možná horší postih než hodiny čištění chodníků od mechu a ptačích výkalů a dodatečné lekce zaměřené na rozvoj Ctností. A vědomí, že její útočníci dostali naloženo mnohem víc včetně několika ran rákoskou a času stráveného v trestnici klečením na hrachu, ji nijak neutěšovalo.

Během seminářů zjistila, že její bratr Aaron se s novými pravidly sžil překvapivě rychle. Ochotně se zapojoval do diskusí, předčítal z Knihy Světla a s ostatními rozebíral komentáře interpretů k andělským poselstvím. Adeline mu poprvé v životě nerozuměla. Proč to dělal? Proč se tolik snažil působit jako jeden z nich? A proč se stále tvářil, že ona přestala existovat?

Rozhodla se na odpovědi dál nečekat a odchytil ho po dvouhodinovém bloku Angeologie. Přiběhla k němu zezadu a zatáhla ho za tuniku – přesně, jak to nesnášel. Otočil se na ni s kamennou tváří.

„Co chceš?“ zeptal se a po očku přitom sledoval ostatní procházející děti.

Adeline si založila ruce na prsou a začala podupávat.

Ošil se. „Hele, nech mě na pokoji. Nechci přijít pozdě na oběd.“

„Co na tom záleží? Stejně tu nezůstaneme napořád.“ Promluvila po tak dlouhé době, že její hlas zněl cize jí samotné.

Bratr se zamračil.

„Copak jsi to ještě nepochopila? Naši rodiče jsou mrtví, nemáme se kam vrátit.“

„Ne,“ zavrtěla Adeline rozhodně hlavou, „až se to uklidní, vrátíme... vrátíme se domů.“

Věděla, že je to nesmysl. Už nebylo žádné *domů*, jejich dům shořel, maminka s tatínkem byli pryč a oni dva mohli těžko zůstat sami, bylo jim deset. A přesto tomu nevěřila. Věděla, že se něco stane. Věděla to s neochvějnou jistotou.

„Možná...“ napadlo ji, „možná si nás k sobě vezme někdo z našich sousedů nebo přátel. Víš, jakákoliv heretická rodina.“

„Kdyby to chtěli udělat, už by to udělali. Tohle je teď náš svět,“ odpověděl Aaron. „Čím dřív se s tím smíříš a začneš se chovat jako Pravověrná, tím líp pro tebe.“

„Proč bych se chovala jako Pravověrná, když nejsem? Naše rodina –“
„Naše rodina už neexistuje!“ sykl tiše. „A já... už za mnou nechod, bude lepší, když si půjdeme každý vlastní cestou.“

„Vlastní cestou? Ale... jsi můj bratr.“

Uhnul jejímu pohledu a s rozpačitým výrazem si posunul popruh tašky na rameni.

„Už musím jít.“

Adeline za ním hleděla a jako kus ledu jí do žaludku sklouzlo hrozné uvědomění. Měl pravdu. Neexistovala žádná cesta zpátky. Její domov byl pryč a rodina jakbysmet. A nikdo další si je k sobě nevezme. Zůstanou mezi Pravověrnými.

Vztyčila hlavu a rozhlédla se. Děti, které ji právě míjely, přidaly do kroku.

Ne, nebude jako oni. Nebude nikoho napodobovat a nenechá se ohýbat jejich pravidly. Zůstane sama sebou. A ukáže jim, co se stane, když si někdo dovolí na Heretičku!

Večer nešla na jídlo. Místo toho ukradla v kuchyni velkou uzavíratelnou dózu, strčila si ji do tašky a vyklouzla z Domova ven. Navzdory zažité představě Pravověrných den běžného Heretika nebyl plný magie. Ve skutečnosti se jí věnovala jen hrstka lidí, jimž se říkalo slovořytci, a ostatní kupovali plody jejich práce, zejména golemy, kteří zastali všechny možné činnosti. Rodiče Adeline byli slovořytci, ale protože pro takové umění bylo třeba hned dvou hrstí rozumu, jak říkávala její maminka, děti se mu učit nemohly. Adeline tedy o magii nevěděla zholo nic. Co však věděla, bylo, že hluboko dole, na nejnižší úrovni Města, žije spousta pavouků a další havěti.

Stáhla si vlasy pod šátek, aby působila jako spořádané pravověrné děvče a nepoutala v ulicích pozornost, a spěšně se vydala přes systém lávkových chodníků k nejbližšímu schodišti. Seběhla až úplně dolů. Nejnižší úroveň Města byla nejstarší. V ní andělé kdysi stavěli domy pro První, ty, kteří sem těsně před Potopou přišli. Jak se jejich rodiny rozšiřovaly, rozšiřovalo se i Město, a ačkoliv Edeňané nikdy neměli mnoho dětí, s ohledem na jejich tehdejší nesmrtnost vzrostl časem počet obyvatel natolik, že se začalo stavět do výšky, aby zástavba neničila okolní vegetaci. Postupně přibývaly další úrovně podpírané sloupy, propojené systémem lávkových chodníků a schodišť a posílené andělskou magií kvůli nosnosti a stabilitě. Ačkoliv se

nová úroveň vždy navrhovala tak, aby do těch spodních pronikalo co nejvíce světla, mezi nejstaršími domy panoval po většinu dne stín a v základech se držela vlhkost.

Adeline se chvíli potloukala kolem a tvářila se, že přesně ví, kam jde, aby nikdo z kolemjdoucích nenabyl dojmu, že je ztracená. Nakonec objevila staré, zarostlé nádvoří. Tam vytáhla dózu a začala se sbíráním. Neskončila, dokud ji nenaplnila až po víko.

Kolem půlnoci se Společným domovem rozezněl hysterický křik. Naomi běžela z pokoje a trhala si vlasy ve snaze dostat z nich pavouky, stonožky, stínky a brouky, kteří se vzali kdoví odkud a zaplavili celou její postel. Adeline už na ni čekala. Stála uprostřed chodby s úsměvem na rtech. Když ji Naomi spatřila, zastavila se na místě a ukázala na ni roztřesenou rukou.

„Tos udělala ty! Čarodějnice!“

Na chodbu postupně přicházeli další obyvatelé Domova. Pokoušeli se Naomi uklidnit a pomoci jí zbavit se článkovců, kteří po ní zběsile pobíhali a snažili se schovat pod její noční košili. Jenže ona jen dál křičela a odháněla od sebe každého, kdo se k ní přiblížil. Adeline všechn ten zmatek sledovala se zadostiučiněním a její úsměv nezmizel ani po tom, co dostala rákoskou a byla odvedena do předčítárny, kde strávila hodiny zbývající do rána – zamčená a pod přísným dohledem andělů namalovaných na stěnách mezi regály s knihami.

Adeline klímala na tvrdé lavici, když se ozvalo cvaknutí kliky. Zvedla mátlně hlavu a zjistila, že slunce už vysvitlo. Ode dveří k ní rázným krokem mířila ředitelka Domova a muž v korálově oranžovém plášti, kterého si vybavovala z noci, kdy ji sem přivezli. Říkali mu Amadeus Gardiner a oslovovali ho *ctnostný starší interprete*. Byl prý posledním z Prvních. Havraní vlasy a vousy měl už sice proždělé, ale na svůj věk stále působil velmi vitálně. Většina Prvních rychle sešla po tom, co Strom života přestal plodit, ale Amadeovi by nikdo nehádal víc než padesát let lidského věku. Říkalo se, že za to vděčí silné andělské energii ve své krvi a dokonale ctnostnému životu. Kdo se podíval do jeho jasných, laskavých očí, musel souhlasit.

Amadeus se posadil na lavici v další řadě čelem k Adeline a usmál se.

„Dobré ráno. Zeptal bych se, jak ses vyspala, ale po tom poprasku, co jsi způsobila, chápu, že jsi musela strávit zbytek noci tady,“ řekl. Jeho hlas byl majestátní a melodický, vytrénovaný staletími, kdy ve velechrámu zprostředkovával davům andělská poselství. Ale současně mu nechyběla jakási rošťácká jiskra – jako by ještě nestihl seschnout jako ostatní Pravověrní, kteří nikdy nepoznali radost ze života a stále se jen modlili. Adeline se přistihla, jak její ostražitost a nepřátelství opadají. Napomenula sama sebe, a aby dala svůj postoj patřičně najevo, pro jistotu se zamračila.

„Prý jsi od svého příchodu do Domova neřekla ani slovo,“ pokračoval. „Jiní to považují za neuctivost, ale já vím, že to tak není. Truchlíš a zlobíš se na svět, protože jsi utrpěla obrovskou ztrátu. To je přirozené.“

Adeline na něj mlčky hleděla.

„Měla bys vědět, že tě nikdo nepodezírá z použití magie,“ ujistil ji. „Tedy, nikdo kromě dětí.“

„Škoda,“ odpověděla chraplavě.

Amadeus se usmál ještě víc a pokýval hlavou.

„Jsi dcera svých rodičů, to se musí nechat. Jejich odchod mě opravdu mrzí, vždy jsem si jich velmi vážil.“

Navzdory veškeré snaze Adeline při zmínce o rodičích stekla po tváři slza.

„Říkají o mně, že jsem prokletá,“ hlesla. „Že jsem to způsobila já. Je to pravda?“

Zvedla oči a setkala se s Amadeovým soucitným pohledem.

„Je mi líto, dítě, ale skutečně tomu vše nasvědčuje.“

„Ale proč? Proč mi to někdo udělal?“

„Pokládáš správné otázky,“ povzdychl si interpret. „I já chci zjistit, kdo je za to zodpovědný a z jakého důvodu. Ale musíš mi pomoci. Musíš mi povědět, co se tehdy stalo.“

Adeline si chvíli mačkala prsty a vrtěla hlavou. Co se tehdy stalo... Přesně na to se sama sebe ptala už týdný.

„Já si nevzpomínám,“ přiznala konečně skrz zaťaté zuby.

Amadeus ji konejšivě pohládl po rameni.

„To nic. Není to tvoje vina. Nic z toho, co se stalo, není tvoje vina.“

Vstal a otočil se na ředitelku Domova.

„Nemůže tady dál zůstat. Cohenové byli příliš známí, neměli jsme předpokládat, že se jejich děti začlení stejně jako ostatní heretičtí sirotci. Změníme jí jméno a necháme ji převézt do Domova pod velechrámem. Tam dostane šanci na plnohodnotný život.“

„A co ta kletba?“ namítla ředitelka. „Říkal jste, že kdykoliv to děvče někde najde domov, kletba způsobí, že ho spálí na popel.“

„To ale není všechno, co jsem řekl. Jsem přesvědčen, že dokud Adeline setrvává tam, kde je andělská magie stále silná, kletba se znovu neprojeví. Znamená to, že musí zůstat ve Společném domově po celý život, ale je to lepší než být navždy bez zázemí.“

„A její bratr? Jemu by jistě také prospěl čerstvý start.“

Adeline se nemohla zbavit pocitu, že se ředitelka těší, až se jich obou zbaví.

„Prý vykazuje bystrou mysl a hluboké vhledy do svatých textů,“ odpověděl Amadeus. „Může mít dar, vyučím ho. Zvolil jsem službu společnosti a zřekl se možnosti založit rodinu. Snad je to vůle Elohim, abych získal touto cestou syna.“

Adeline k interpretovi zvedla oči. Takže ona a Aaron si skutečně půjdou každý svojí cestou. Amadeus se k ní znovu posadil.

„Ty a tvůj bratr jste poslední z Cohenových. Je jedno, jak jste žili doteď. Postaráme se o vás, jako byste se mezi Pravověrnými narodili. Dáme vám domov, máš moje slovo.“

Když se nedočkal odpovědi, naposledy se usmál a nachystal se k odchodu.

„Já jednou zjistím, kdo nám to udělal,“ řekla Adeline. „A zaplatí za to. To slibuju.“

Amadeus zaváhal.

„Já vím, že chceš pomstu. Na tvém místě bych ji chtěl také. Ale rozmyslejš moudře. O jeden život jsi už přišla. Vážně chceš zahodit i ten druhý?“

Nato se rozloučil a odešel.

ČÁST PRVNÍ:
FÉNIXOVA KLETBA

PRAVIDLA TANCE

Z dostupných zdrojů není zřejmé, nakolik byl Shamyaza, původně serafín a anděl spravedlnosti, později vůdce padlých andělů známých jako Pozorovatelé, zodpovědný za Potopu světa. Byl to on, kdo protestoval proti tomu, aby člověk našel vykoupení ze svých hříchů, protože hříchy už se staly a nejdou smýt. Byl to on, kdo nesouhlasil s poctami, jichž se dostalo andělu Metatronovi, který býval člověkem Enochem. A byl to on, jenž sám sobě přivodil svržení na Zem, když se nechal ovládnout pýchou.

Události, jež následovaly, jsou všem Edeňanům dobře známé. Shamyaza, Azazel a dalších dvě stě andělů, kteří mu přísahali věrnost na hoře Hermon, se nechali uctívat lidmi a učili je magii. Ovládnutí tělesnými touhami si brali lidské ženy z Kainova rodu a z toho nečistého spojení vznikli Nephilim, potomci nadaní velkou mocí. Sám Shamyaza podlehl touze po Naamah, která byla prý nejkrásnější ženou na Zemi. I on se stal otcem mnoha dětí.

Padlí andělé se svými potomky drancovali zemi a zabíjeli obyčejné lidi, které vnímali jako podřadné plémě. A mnoho mužů i žen z Kainovy rodové linie jim pomáhalo a klanělo se jim. Stvořitel nakonec seslal archanděla Gabriela, aby mezi ně zasel nesváry. Po tom, co začali bojovat mezi sebou a jejich řady prořídly, sestoupil z Nebes archanděl Michael se svými bojovníky, aby poslední padlé anděly uvěznil. Potopa následně smyla zbytek všeho nečistého. Těla Nephilim byla zničena a oni se stali démony navždy uvězněnými na Zemi.

A já se ptám, nakolik Shamyaza tyto události předvídal? Coby anděl velké moci dokázal vidět budoucnost. Vydal se na tuto cestu, aby Stvořiteli dokázal svou pravdu? Aby demonstrativně předvedl, jak snadno jsou lidé zkorumpovatelní? Přivodil Potopu vědomě? Anebo jen zvítězilo ego a jeho počínání nemělo žádný hlubší záměr?

A ví dnes, že jeho pokolení stále přetrvává? Že osm nevinných dětí, mezi nimi dvě jeho vlastní krve, dostalo díky prosbám jiných andělů šanci předvést,

že původ není důkazem viny a že pokud může serafín padnout, pak i dítě zrozené z nečistého svazku může najít cestu ke Světlu?

Vy, Edeňané, potomci těch, jimž bylo dovoleno navrátit se do Zahrady, slibte sami sobě i nám všem, že nepůjdete ve stopách Pozorovatelů ani se nedáte na Kainovu cestu. Že budete žít život ve Světle, život hodný andělů.

Promluvy k Edenu

Amadeus Gardiner, starší interpret velechrámu archanděla Michaela

Čtvrť Hebron, 4226 N. v.

Město představovalo jediný urbanistický útvar v celé Zahradě. Jeho půdorys měl tvar srpku objímajícího Srdce Edenu, nejsvětější ze všech míst. Zde rostly Strom života a Strom poznání dobrého a zlého. Zde se nacházela hrobka Adama a Ábela a také posvátný Pramen, jenž se dále dělil na čtyři toky: Píšón, Gíchón, Frat a Chidekel. Dnes už se však do Srdce nesmělo vstupovat, a tak většina Edeňanů znala Stromy jen jako malby zdobící stěny významných domů, symboly připomínající pradávný dotek Stvořitelovy ruky.

Samotné Město se skládalo z osmi čtvrtí Pravověrných, jež nesly názvy Nineveh, Gibeon, Bethel, Zoreah, Hebron, Jericho, Ashod a Babylón, a jedné čtvrti Heretiků, která se původně jmenovala Ashtaroth, ale nakonec se pro ni vžilo prosté označení Cíp kvůli jejímu umístění na jednom z konců srpku.

Ze všech čtvrtí byl nejvýznamnější Hebron. Usazený v samém centru Města se pyšnil výškou pěti úrovní a velechrámem zasvěceným archandělu Michaelovi, vůdci nebeských vojsk a patronu Edenu. Stejně tak Společný domov, který pod velechrám spadal, byl největším a nejdůležitějším ze všech. Poskytoval zázemí pro necelé dvě stovky lidí různého věku. Jedním z nich byla i sedmnáctiletá Ada Efron, chrámová tanečnice se zrzavými vlasy, která tam přišla krátce po Noci velké očisty. A ta si právě teď uvědomila, že pokud si nepospíší, přijde pozdě na snídani.

Během svého ranního běžeckého tréninku zapoměla na čas a teď jí zbývalo asi deset minut, aby se stihla vrátit do Domova, umýt a převléct, než přijdou v jídelně na řadu ženy. Slunce teprve vycházelo, lampy vydávaly jemnou šafránovou záři a okna velkolepých, pestrobarevných domů

rozespale mžourala do prázdných ulic. Vzduch byl po noci prosycený svěží květinovou vůní. V zahradách se spouštělo automatické zavlažování napojené na akvadukty a ptáci zahajovali svůj hlasitý jitřní chór.

Ada proběhla Sandalfonovou bránou, jejíž oblouk stál rozkročený nad širokým schodištěm spojujícím čtvrtě Bethel a Hebron, minula dva pávy, kteří rozvázně kráčeli opačným směrem, a zavolala přes rameno omluvu, když málem vrazila do chlapce s košem čerstvého chleba. Místo aby utíkala k dalšímu nejbližšímu schodišti, zvolila zkratku. Nejprve se rozhlédla, aby se ujistila, že ji nikdo nevidí, a pak bez okolků překročila zvýšený obrubník lávkového chodníku a zapřela nohu o reliéf sloupu, který vyrůstal z mnohametrové hloubky pod ní a podpíral chodník na další úrovni. Přehoupala se k němu a začala lézt vzhůru. Z pádu strach neměla, nedělala to poprvé, ale vždy musela být opatrná, aby si jí nikdo nevšiml a nenahlásil ji za nevhodné chování. Kárání za všemožná pochybení byla v pravověrné společnosti na denním pořádku. Sousedi upozorňovali rodiče, že děti na ulici používají nevhodný jazyk, učitelé, že nezvedené potomstvo přistihli při lži. Muž vyčínil ženě, že si nezakryla vlasy šátkem, a přítel příteli, že neuctil připomínáníčko, neprováděl poctivě Očištění nebo nedodržel Ctnosti. A všude kolem šmejdili mravokárci s rákoskami a neúnavně pátrali po jakémkoliv náznaku špatnosti. S nimi měla Ada bohaté zkušenosti.

Ani po takové době, co v Hebronu strávila, jí Pravověrní nepřišli o nic méně rigidní než kdysi. Spoutaní strachem z vlastní nedokonalosti a myšlenkami na dluh, jenž nevznikl jejich přičiněním, ale chybami Praotců, se snažili vytvořit ideální společnost – a dle Adina názoru v tom naprosto selhávali. Jenže mezi nimi měla poslední domov, který jí zbyl, a ať chtěla, nebo ne, musela se do jejich trýzněného světa zařadit.

Teď vylezla na vyšší úroveň čtvrti a podobným způsobem překonala i tři zbývající. K jednomu z postranních vchodů Společného domova dorazila chvíli před tím, než Městem zazněly první zvony. Krátce se zastavila, aby se vydýchala ve stínu, který sem zkraje dne vrhaly vysoké palmy rostoucí dole v zahradě. Tuniku měla propocenou a okraje šátku se jí lepi-ly k rozpálenému obličejí. Když se jí zklidnil dech, přikročila k soše anděla vedle dveří. V jeho spojených dlaních se nacházel posvátný olej *Shemen afarsimon*. Ada do něj namočila konečky prstů a dotkla se jimi svého čela,

hrudníku a zbytek rozmázla po obou dlaních, zatímco tiše zamumlala: „Ať je má mysl čistá, ať je mé srdce čisté, ať jsou mé činy čisté.“

Vkročila kovanými dveřmi dovnitř a spěchala chodbami hlučícími raním ruchem k pokojům.

Budova Domova se rozprostírala přes tři úrovně a pyšnila se mnoha terasami a visutými zahradami plnými datlovníků, cypřišů a růží. Kromě pokojů, kde byly děti a mladiství ubytovaní po deseti a dospělí po menších skupinách, tu bylo několik velkých předčítáren, rozsáhlá knihovna obsahující svaté texty, prostorné lázně, několik modliteben včetně jedné s trestnicí, pár pracoven, provozních místností a skladů a kuchyň s velkou jídelnou.

Před ní ženy na začátku každého jídla tiše a spořádaně čekaly na signál, že mohou vejít. Muži měli přednost.

Ada přišla mezi posledními a chvílku pátrala pohledem ve shromáždění, dokud nenašla Lunu, jednu ze svých devíti spolubydlících. Většinu obyvatel Domova si držela od těla – ač jako dítě vítala společnost, jistě události ji naučily upřednostňovat samotu. Přesto se jí pár lidí dostalo pod kůži a Luna byla jednou z nich. Právě teď stála u dveří a zamyšleně si na prst namotávala tenký pramínek vlasů bílých jako pavučina, který jí na krku vyklouzl zpod šátku. Byla albínka stejně jako jejich pět sester. V nebesky modré tunice jen o trochu sytějšího odstínu, než měly její oči, a s bledou, téměř průsvitnou pleť vypadala jako anděl. Ada už si ani nepamatovala, kdy ona sama sobě připadala hezká. Zkrášlování bylo mezi Pravověrnými zapovězeno jako projev marnivosti – jedinou výjimku měli tanečníci během vystoupení. Ada si však občas tajně nanášela tenkou vrstvu bílého pudru smíchaného s růžovou vodou, aby aspoň trochu zakryla své pihy, ale musela být opatrná, aby to nepřehnal.

Do Společných domovů se lidé uchylovali z různých důvodů. Nejčastěji sem přicházeli ti, kteří ztratili rodinu nebo životní směr. Ale někdy rodiče jednoduše usoudili, že jejich ratolesti potřebují přísnější prostředí, které bude více podporovat formování jejich charakteru a rozvoj Ctností. A to byl právě případ Luny a jejich sester.

„Ustlala jsem ti postel,“ prohodila přítelkyně jemným hlasem, sotva k ní Ada došla.

„Říkala jsem ti, že to nemáš dělat.“

Lunina neustálá péče ji uváděla do rozpaků. Jako by nestačilo, že pravidelně poslouchala na seminářích, že žena má být tichá, milá, ctnostná, poslušná a pořádná. Luna to na rozdíl od ní splňovala do puntíku.

„Ach, to přece nic není, ráda ti pomáhám.“

Ada poděkovala a napadlo ji, že kdyby byli takoví všichni albíni, nejspíš by i ona uvěřila tomu, co se o nich říká – že v sobě mají tolik Světla, až se jim propsalo do kůže i vlasů. Problém pochopitelně byl, že lidé, kteří tohle tvrdili, druhým dechem dodávali, že zrzavé vlasy jako ty Adiny jsou znakem zkažené duše předurčené k zatracení. A ačkoliv Ada sama vítala jakékoliv obecně platné zákony, které jí pomáhaly zorientovat se v jinak poměrně složitém světě, tohle zkrátka přijmout nehodlala. Dokonce se někdy sama sebe ptala, jestli důvodem, proč valná většina zrzavých lidí žije mezi Heretiky, nebylo jednoduše to, že mezi nimi se nemuseli potýkat s podobnými předsudky.

„Za jak dlouho myslíš, že nás konečně pustí dovnitř?“ zeptala se, aby odvedla myšlenky jinam.

„Buď trpělivá,“ odvětila Luna, ale současně nakoukla vysokými dveřmi do jídelny. „Hm, už brzy.“

Když konečně zazněl zvonek oznamující, že jsou ženy na řadě, byla Ada uvnitř jako první. Jídelně dominovala čtyři vysoká obdélníková okna, stěny zdobily malby květů a ptáků a mezi nimi vztahovaly svá ramena k nebesům mosazné lampy. Kousek ode dveří stál dlouhý pult s jídlem a pitím. Zbytek prostoru patřil dřevěným stolům a lavičím, mezi nimiž zbylo jen tolik místa, aby se dalo pohodlně projít. Muži a ženy jedli v oddělených částech.

Ada si nabrala na ták několik cizrnových placek a ovocný salát a společně s Lunou se vydaly ke svému stolu. Ostatní děvčata z jejich pokoje se k nim připojila brzy poté.

„Zdáš se mi nesvá, je všechno v pořádku?“ zeptala se Ada, když nalila sobě i Luně mandlové mléko.

„To nic není, nedělej si se mnou starosti.“

Ada se k ní naklonila blíž, aby je nikdo jiný neslyšel.

„Víš, že mi můžeš říct o čemkoliv.“

Luna krátce přeskočila pohledem ke zbytku děvčat a tiše odpověděla: „Včera si mě zavolala ředitelka Harriet. Lidé prý začínají mít řeči a je nejvyšší čas, abych se vdala. Pokud se do tří měsíců nezasnoubím, někoho mi

vybere.“ Zavřela oči a povzddechla si. „Já vím, že to tak má být, jen jsem doufala... víš, že třeba potkám někoho...“ zavřela hlavou. „Na tom nezáleží.“

Ada jí věnovala soucitný úsměv, ale radši nic neřekla. Kdyby mluvila otevřeně, nejspíš by situaci jen zhoršila.

Být ženou v pravověrné společnosti považovala za trest. Samozřejmě, i muži měli své povinnosti – třeba nosit krátký plnovous a chovat se ctnostně. Ale jinak si v zásadě dělali, co chtěli. Ženy nesměly skoro nic. Neúčastnily se Sněmů a neměly hlasovací právo. Nemohly o ničem rozhodovat, ani samy o sobě. Aby se vzdělávaly nad rámec povinného všeobecného základu, bylo považováno za nemorální, natož aby se k něčemu vyjadřovaly. Patřily zkrátka domů, nikoliv do veřejného prostoru. Musely si zakrývat vlasy a od okamžiku dosažení plodnosti nosit pouze sukně, protože pohled na nohy dospělé ženy byl nemravný. Ada této povinnosti zatím úspěšně unikala jen proto, že díky náročným tréninkům byla hubená a ještě nezačala menstruat. Zkrátka jakmile dívka dospěla, stala se chodícím pokušením a bylo potřeba ji obratem vdát a obtěžkat dětmi, aby nepáchala svou přítomností nepravostí. Ačkoliv to prý byla vůle Stvořitele, Ada v tom viděla jen snahu obhájit samčí pudovou potřebu držet si samičku tam, kde se k ní žádný jiný nedostane. Manželství znamenalo ztratit poslední zbytky kontroly nad svým životem.

Jediný způsob, jak mu uniknout a nestrhnout na sebe hněv společnosti, bylo zvolit jedno z vyšších povolání, jejichž vykonavatelé se obvykle vzdávali možnosti založit rodinu ve prospěch služby ostatním. I proto se Ada stala chrámovou tanečnicí. Byla to její jediná šance na smysluplný a relativně nezávislý život. Jenže každá žena neměla předpoklady pro tanec nebo kariéru učenkyně, inkvizitorky, léčitelky či interpretky. A i kdyby, takových příležitostí bylo pomálu. Luně žádná náhradní volba nezbyvala, nemohla si dokonce ani dovolit čekat na toho pravého.

Ada mrzutě posunula svůj táč, aby se mohla dotknout zlatého připomínáčka zasazeného uprostřed desky stolu. V duchu si zopakovala jeho text v edenské novoaramejštině, který říkal:

Děkuji Stvořiteli, že se nad námi smiloval a navrátil nás do Zahrady.

Děkuji za toto jídlo z darů Edenu.

Kéž jsem ho hodna a kéž Zahrada navěky vzkvétá.

Pustily se do jídla a dlouhou chvíli nepromluvíly ani slovo. Muži mezi tím dojídali a trousili se z jídelny ven. Jeden z nich to vzal oklikou kolem stolu, kde Ada s Lunou seděly. Hnědé vlasy měl rozčepýřené, tuniku rozvázanou u krku a na tváři sebevědomý úsměv.

„Dobré ráno,“ pozdravil, posadil se vedle Ady a sebral jí z tácu poslední placku.

„Hej!“ ohradila se a zůstala na něj dotčeně hledět. Placky sice jako jedno z mála jídel nebyly na příděl, ale stejně. „Proč si nejdeš přidat, místo abys kradl cizí?“

„Ale jdi,“ zazubil se. „Co je tvoje, to je moje. A navíc kdo ví – třeba za chvíli začne v Edenu docházet jídlo. Měl bych být vykrmený na horší časy.“

„To se mi nezdá právě humorné, Zachu,“ namítlá Luna.

„A kdo říká, že je to žert?“ opáčil a s chutí se do placky zakousl.

„Pokud budeš takhle pokračovat, tak bezpochyby v Edenu jídlo docházet začne,“ prohlásila Ada a chtěla vstát a jít si přidat, když se u stolu objevili Zachovi spolubydlíci, Jeremy a Lévi.

„Tady je!“ zvolal Lévi, jako by si ani nebyl vědom, že už se na ně pohoršeně otáčí polovina jídelny. „My na něj čekáme, protože nám za chvíli začíná služba, a on se tu už zase cpe.“

„A ještě u stolu se ženskými,“ dodal Jeremy a se spikleneckým mrknutím se k Zachovi naklonil. „Je něco, co o tobě nevím?“

Zach se napřímil a jeho svaly jako by se ještě víc nafoukly.

„Třeba že dostaneš přes ústa, jestli si ty hloupé vtipy neodpustíš?“

„Á,“ mávl Jeremy rukou, „radši si tu bojovou náladu nech na speciální seminář.“

„Speciální seminář?“ zopakovala Ada se zájmem. „Kvůli příštímu Sněmu?“

Jeremy přikývl.

„Chtějí znovu otevřít téma magie Heretiků. Prý se víc a víc lidí přiklání k tomu, že ona je příčinou úpadku Zahrady. Pro Pozemšťany není magie přirozená, tak ji nejspíš nějakým způsobem z Edenu odčerpávají. Dává to smysl,“ pokrčil rameny.

„Inkvizitoři by měli přestat respektovat Babylónskou úmluvu a pořádně to prošetřit,“ podotkl Zach.

Ada se na něj překvapeně otočila. Heretici sice tvořili pouze desetinu obyvatel Města, ale jejich magie jim dávala značnou strategickou výhodu. Babylónská úmluva, kterou uzavřel po Noci velké očisty Amadeus Gardiner s královnou Heretiků, ukončila krveprolití a nastavila přísná pravidla vzájemné tolerance. Pravověrní se v ní zavázali nezasahovat Heretikům do života a inkvizitoři měli zakázaný vstup do Cípu.

„To by vyvolalo další konflikt,“ namítla. „A možná úplně zbytečně, všechno jsou to jen spekulace.“

Zach po ní šlehl našťvaným pohledem, jako ostatně vždy, když se svéhlavě vyjádřila k věci, jimž ženy údajně nerozuměly.

„Heretici jsou pro Zahradu jako rakovina. Bez nich by nám všem bylo líp.“

Dobře věděla, proč reagoval, jak reagoval. I on ztratil rodiče během Noci velké očisty, jenže byli Pravověrní, což mu nabídlo ten luxus vytvořit si jednoduché vidění světa, kde všichni Heretici byli ti špatní a tečka. Trochu mu to pohodlí záviděla. Ona musela neustále pracovat s předpokladem, že každá skupina obsahovala rozličnou paletu lidí od těch skvělých až po nebezpečné kretény, a než člověk pozná, kdo je kdo, je lepší se mít na pozoru přede všemi. Racionální zhodnocení situace a snaha nebrat si Zachovy poznámky osobně nicméně fungovaly jen do určité míry. Musela se držet, aby nevyvolala hádku, která by beztak nepřinesla nic dobrého. Nemělo smysl snažit se o diskusi tam, kde o ni nikdo nestál, jen by tím sama sebe dostala do problémů, až by ji někdo označil za heretickou sympatizantku, po nichž inkvizitoři neúnavně pásli.

Ale každý podobný Zachův výlev ji utvrzoval v přesvědčení, že mu nikdy nesmí říct pravdu u svém původu. A nejen jemu. Strach, že ostatní zjistí, že mají ve svém středu bývalou Heretičku, a navíc Cohenovou, nikdy zcela nevyhasl. Od Noci velké očisty se nedal původ člověka poznat podle příjmení. Mnoho lidí si ho změnilo, a v Edenu se dokonce vyrojila celá řada příjmení nových – jako obvykle převzatých z Noemova světa. Adinu pravou totožnost téměř nikdo neznal a Knihy předků, obsahující kompletní rodokmeny všech Edeňanů, nebyly volně přístupné. Naštěstí. Dobře věděla, že bez ohledu na to, kolik úsilí ji stálo vybudovat si mezi Pravověrnými život, by se její pozice otrásla v základech v okamžiku, kdy by se společnost dozvěděla pravdu.

Proto teď Ada spolkla odpověď a dál se věnovala ovocnému salátu.

„Jestli jsou k tomu tvrzení nějaké důkazy se nejspíš dozvíme právě na semináři,“ řekl Jeremy. „Počítám... Sakra.“

Způsob, jakým větu zakončil s pohledem upřeným ke dveřím do jídelny, přiměl ostatní, aby se ohlédlí. Zjistili, že k nim kráčí ředitelka, Harriet Efron, podle níž dostala Ada po přesunu do Michaelova Domova příjmení. Ačkoliv byla Harriet drobnější postavy a laskavé tváře, její pouhá přítomnost fungovala jako záruka pořádku. Dokonce i ti, kteří jinak pravidla obcházeli, kde se dalo, se najednou stávali modelovým příkladem Ctností.

Zachovi přátelé zmizeli mezi stoly jako hadi v kamení. On sám se však nestačil ani zvednout a už se mu na rameni objevila vrásčitá, ale pevná ruka.

„Pane Warde,“ oslovila ho ředitelka důrazně, „věřím, že vám nemusím vysvětlovat význam zasedacího pořádku, ale předpokládala bych, že někdo, kdo se chce stát inkvizitorem, půjde ostatním příkladem, což se o vás bohužel říct nedá.“

Zach byl ve svých dvaceti letech podle edenských zvyklostí dospělý a ženy mu měly projevovat úctu, avšak ředitelka s ním dokázala mluvit tak, aby nikdy nezapomněl, že ho ne zas tak dávno viděla běhat kolem s holým zadkem.

„Jak říkáte, paní Harriet,“ odpověděl stroze. „Už se to nebude opakovat.“

Ředitelka na něj vrhla poslední káravý pohled a zamířila pryč. Sotva odešla, Zach se na Adu rozladěně zamračil.

„Řekl bych, že mě kazíš.“

Nebyla si jistá, co ji v té chvíli naštvalo víc. Jestli způsob, jakým na ni bez okolků hodil vinu za své nevhodné chování, nebo vlastní obsah toho sdělení. Ano, Heretici byli rakovina, Cohenové způsobili Noc velké čistoty, a v ní samé ještě navíc dřímala kletba. Ovšemže za všechno špatné mohla ona. Jak by si kdokoliv mohl myslet cokoliv jiného?

Zavrtěla hlavou, aby se těch myšlenek zbavila.

„Nevzpomínám si, že bych tě pozvala k našemu stolu,“ odpověděla a vstala. „Nebo tě nutila, abys mi snědl snídani.“

Zach ji rychle chytil za zápěstí a rozhlédl se, aby se ujistil, že už se na ně nikdo nedívá. Pak stisk povolil a pohládl ji po ruce.

„Nemyslel jsem to tak.“

Luna zabořila obličej do poháru, aby skryla rozpaky.

„Stejně musím jít,“ odpověděla Ada, ale letmo jeho dotek opětovala. „Za chvíli mi začíná trénink.“

Každá čtvrt ve Městě měla vlastní chrám, ale jen Hebron se pyšnil velechrámem. Byla to budova nesmírných rozměrů, z tyrkysově glazovaných cihel a s dveřmi a okny ze zlata. Procházel všemi pěti úrovněmi čtvrti, uvnitř však byly veřejnosti přístupné jen horní tři. Propojené v obrovském prostoru megaronu dokázaly naráz pojmout všechny obyvatele Města. Megaron sloužil pro vykonávání obřadů. Pod ním následovaly desítky pater s obytnými pokoji, rozsáhlou knihovnou a tajnými archivy. Dále tu byly místnosti uchováující mystické objekty a předměty z Noemova světa, vzdělávací a tréninkové prostory interpretů a inkvizitorů a úplně vespod mauzoleum pro ostatky těch, jejichž duši již odvedl anděl smrti Azrael.

Ada návštěvy velechrámu vždy milovala. Zde zapomínala na svůj původ, kletbu i všechno ostatní a jen v poklidu nasávala atmosféru pospolitosti a lásky k Elohim, která byla cítit ze všeho kolem. Ani po mnoha měsících, kdy sem docházela téměř každodenně na tréninky, jí nezevšedněl a stále na něm objevovala nové motivy, vyobrazení, jichž si dříve nevšimla, nebo detaily výzdoby, které doposud neoceňovala, jak si zasloužily.

Dnes se však zastavila kousek od dvou obrovských soch na Vítězném náměstí před průčelím velechrámu. Archanděl Michael z bílého křišťálu stál s mocnými křídly roztaženými a zlatým Plamenným mečem v ruce. Když se do kamene opřelo slunce, jeho povrch zářil tak jasně, že se pohled na něj nedal vydržet. Před Michaelem klečel Shamyaza z obsidiánu, tělo omotané mohutnými železnými řetězy, které mu stahovaly křídla a poutaly ho k zemi. Ačkoliv šlo jen o zpodobnění, kolemjdoucí černou sochu vždy obcházeli obloukem, jako by se báli, že vůdce padlých andělů náhle zpřetrhá své okovy a osvobodí se. Ada chvíli hleděla na jeho tvář zkřivenou bolestí a hněvem a i jí přeběhl mráz po zádech.

Všichni Edeňané byli potomky Pozorovatelů, ale kořeny tří rodů sahalo k samotným serafínům Shamyazovi a Azazelovi. Veřejně se o tom nemluvílo, Ada však věděla, že jedním z důvodů, proč v minulosti mnoho Cohenů

volilo vyšší povolání, bylo právě vědomí, že jim v žilách proudí Shamyazova krev. Jako by se cítili být dávným dluhem zatížení ještě víc než ostatní. Snad to samé platilo i pro Amadea Gardinera, který ač sám synem vůdce Pozorovatelů, budil svým ukázkovým životem v Edeňanech naději, že skutečně mohou dostat očekáváním Elohim. Ada se nikdy necítila být povolána k něčemu vyššímu. Necítila se nijak výjimečná. Jediná její odlišnost byla způsobená tím, že se ocitla ve společnosti, do níž nepatřila. Chrámový tanec pro ni nebyl službou. Byl odpovědí, byl vydřeným únikem ke svobodě a byl vášní.

Odvrátila se od sochy a zamířila k jednomu z hlavních vchodů. V rámu dveří byla vyrytá počáteční písmena Ctností. Dotkla se prsty každého z nich, v předsíni u misky s posvátným olejem provedla Očištění a vstoupila do chrámu.

Cestu od vchodu lemovalo sedm pětimetrových soch archandělů, kolem zněl tichý zpěv a z vysokánského stropu visely dolů mohutné dýmající kadidelnice a naplňovaly vzduch sytou vůní. Nejvíc k sobě však pohled každého příchozího vábil fulgurátor, generátor blesku používaný pro komunikaci s anděly. Procházel celým vechrámem jako pátěř. Začínal na střeše a končil v zemi pod základy. Žádný jiný chrám ve Městě jím vybavený nebyl. Samotné zařízení se skrývalo v masivním válci z černého křišťálu a pouze v megaronu byla jedna strana válce otevřená. Rozšklebené stěny odhalovaly průsvitnou trubici se soustavou železných tyčí, jíž při aktivaci proletěl blesk směrem k Nebesům.

Megaron byl uspořádaný jako amfiteátr obehnaný velkolepým sloupořadím, za nímž se u stěn nacházela řada modlitebniček, a mezi nimi se za falešnými dřevěnými stěnami skrývaly oběžné výtahy. Ve středu amfiteátru, mezi hledištěm a fulgurátorem, se rozprostíral obrovský otevřený prostor sloužící pro Interpretace a další obřady. Jejich součástí bylo často právě vystoupení chrámových tanečníků.

Lavice zely touto dobou prázdnotou, avšak na konci hlavní uličky Ada spatřila mladého muže v rouchu chrámových učňů. Zahlédla ho tu už mnohokrát a vždycky se tvářil ohromně důležitě. On si jednoznačně vytáhl tu delší slámku. Ačkoliv přišli na svět jen pár minut od sebe, zdálo se, že hvězdy během té chvíle zcela změnilly své postavení. Ona se narodila se zrzavými vlasy, on s hnědými. Ji prokleli, kvůli čemuž způsobila smrt svých rodičů,

on tehdy ani nebyl doma, takže ho část toho hororu naprosto minula. Ona roky tvrdě trénovala, aby si zasloužila respektované místo ve společnosti Pravověrných, jeho si osvojil starší interpret Amadeus Gardiner, díky čemuž měl své křeslo už dávno nejen nachystané, ale i nahřáté.

Gardiner stál i dnes v čele všech vykladačů andělských poselství, a tím pádem zůstával rovněž jedním z pěti eparchů, kteří spravovali Město a rozhodovali o všem, co nevyžadovalo svolání Sněmu Pravověrných. Byl dost možná nejlivnějším mužem ve Městě. Osud zkrátka Aaronovi přál. Ale tak už to chodilo, život nebyl fér.

Právě ve společnosti svého adoptivního otce se její bratr v té chvíli nacházel. Mluvili šeptem. Mohli se radit o velkých mystériích, anebo taky o ženských. Interpreti si kolem sebe vytvářeli auru jakýchsi dokonalých bytostí, ale Ada nepochybovala, že ve skutečnosti se od zbytku společnosti ničím neliší. Jejich úkolem bylo předávat a vykládat sdělení z Nebes, ale pomáhali rovněž s porozuměním svatým textům a sloužili jako průvodci na duchovní cestě. Fulgurátoru se směli dotýkat jen oni.

Adě utekl malý úšklebek a v tu samou chvíli se na ni bratr podíval. Jako obvykle však nedal nijak najevo, že by se vůbec znali. Znovu pohledem uhnul, odpověděl cosi otci a odešel. Ada nevěřícně zavrtěla hlavou a zamířila k výtahům.

Cestou přemítala, jestli se Aaronovi skutečně povedlo odříznout se od minulosti tak, jak se tvářil. Opravdu už pro něj jeho pravá rodina nic neznamenal?

„Slečno Efronová.“

Trhla sebou. Tolik se zabrala do úvah, že ani nepostřehla, že se k ní Amadeus připojil v prostoru před výtahy.

„Jedete dolů?“ zeptal se zdvořile, ačkoliv odpověď znal. „Mohu se připojit?“

Ada ho pozdravila a přisvědčila. Společně nastoupili.

„Slyším na vás od trenéra samou chválu,“ prohodil po chvíli mlčení. „A také mě těší, že co jste v souboru, mají prý mravokárci méně práce.“

„Nejspíš mě tréninky tak vyčerpávají, že na špatnosti mi nezbývá energie,“ odpověděla. Gardiner byl jedním z mála lidí, před nimiž si dovolila žertovat.

Zasmál se a pokýval hlavou.

„Jsem rád, že jste si v naší společnosti nakonec přece našla místo. Jen tak dál.“

Popřál jí hezký den a vystoupil. Ada pokračovala až do nejnižšího patra megaronu, ale s klesajícím výtahem jako by klesala i její nálada. A záhy si s provinilým bodnutím u žaludku uvědomila proč. Ano, našla si své místo, ovšem za cenu nesplněného slibu. Obětovala pomstu, spravedlnost pro své rodiče, aby mohla v klidu žít mezi Pravověrnými. Upřednostnila pohodlí a touhu alespoň někam patřit. Nebyla o nic lepší než její bratr.

Cesta do zázemí odděleného od zbytku prostoru půlkruhovou stěnou z jednosměrného skla vedla kolem velké plochy, již tanečníci využívali jako parket. Zlaté symboly vyryté do jeho povrchu označovaly vrcholy mohutných křišťálových sloupů a také pozice, po nichž se tanečníci v souladu s choreografií pohybovali. Během tréninku zůstávaly sloupy zapašované do země, ale na začátku každého vystoupení se vysunuly do mnohametrové výšky a díky své průsvitnosti vytvořily zdání, že se tanečníci pohybují jen tak ve vzduchu, jako by létali.

Ada zašla za stěnu a minula stanoviště osvětlovače plné tlačítek, posuvníků a jakýchsi osmistěnů. Nikdy jim nevěnovala příliš pozornosti, celý ten systém jí přišel příšerně složitý. Sama s žádnou technikou našťestí pracovat nemusela, byla ráda, že umí používat nástěnný telefon na chodbě Domova. Neuměla si představit, že by se narodila do Noemova světa a musela ovládat všechna ta složitá zařízení jako počítače nebo mobilní telefony, která prý lidem nahrazují knihy, osobní kontakt a z části i mozek.

Někteří členové souboru se již v šatnách převlékali a protahovali. Ada byla nejmladším přírůstkem. Trvalo jí dlouho, než se sem dostala. Stát se tanečnicem nebo tanečnicí nebylo vůbec snadné. Pravověrná společnost odsuzovala vykonávání jakékoliv aktivity jen tak pro radost. Umění muselo sloužit vyššímu účelu – povznesení duše a uctění Elohim, tedy Stvořitele a jeho andělů. Kdo se mu chtěl věnovat, musel velmi rychle dokázat, že pro to má předpoklady. Chrámový tanec vyžadoval nejen výbornou fyzickou kondici a ohebnost popírající lidskou anatomii, ale také schopnost naučit se dlouhé a složité choreografie a precizně je provést. A disciplínu. Možná především tu.

Ada tanec milovala od dětství a po příchodu do Michaelova Domova trénovala dvakrát víc než kdokoliv jiný, aby byla z přípravné skupiny shromažďující vhodné adepty do chrámových souborů nejlepší. Jenže žádný trenér ji dlouho nechtěl obsadit. Vadilo jim, že je zrzka, přestože všichni tanečníci, kteří nebyli albíny, nosili na vystoupení světlý make-up a bíle obarvené vlasy. Nakonec dostala šanci od trenéra velechrámového souboru, což byla obrovská pocta a příležitost, o níž si předtím ani netroufala snít. Od té doby si dávala opravdu záležet, aby nikdo nepochyboval, že si to místo zaslouží.

Teď se převlékla do úboru, vzala si taneční meč a spolu s ostatními se vydala zpět na parket. Zatímco trenér rozdělával instrukce, srdce jí bušilo vzrušením. Ve světě svázaném pravidly díky tanci poznávala jedinečné prožitky svobody. Ačkoliv každý krok, každý pohyb rukou nebo otočení hlavy byly předepsané, přesto v nich nalézala prostor, do něž mohla otisknout svou duši. Jen během tance se cítila skutečně sama sebou a zároveň plnohodnotnou součástí něčeho většího. Byl pro ni zkrátka vysvobozením – ve více než jednom smyslu.

Po návratu do Domova očekávala prázdné chodby a plné modlitebny – jako vždy v čase krátkého volna před obědem. Tentokrát však bylo něco jinak. Na chodbách se to hemžilo jako v termišti. Ada nechápala, proč ten rozruch, dokud se po jejím boku neobjevil Zach a s očima svítícíma vzrušením neřekl:

„Máme se všichni shromáždit ve velké předčítárně, je tady Samuel Heath.“

„Tady?“ zopakovala Ada a najednou znervózněla. Co tam dělal starší inkvizitor velechrámu?

„Eparchové prý zavedli nová opatření a on nás o nich přišel informovat,“ odpověděl Zach. „Pojď, ať si najdeme dobrá místa.“

Adě se zdálo, že nejlepší místo by teď pro ni bylo někde hodně daleko. Pochybovala, že Heath přišel jen proto, aby je o něčem informoval. Jistě v tom bylo něco víc. Přesto přikývla a následovala Zacha do předčítárny.

PRAVOVĚRNÁ

Dnešní Eden není jako ten, který obývali první lidé. Ještě před naším návratem byla jeho duchovní část pozvednuta a stala se Nebeským rájem. Pozemská Zahrada tak pozbyla cosi ze své nesmrtelné dokonalosti.

Navrátilivši se Edeňané byli maličké děti, které se po svém příchodu dostaly do péče andělů. Ti se pro ně stali rodiči, učiteli i ochránci. Předali jim moudrost, již dnes známe z Knihy Světla a dalších svatých textů. Dokud tu andělé setrvali, věděli jsme, že kráčíme po správné cestě. Nikdy nám nezodpověděli všechny otázky, ale dostali jsme dost odpovědí na to, aby náš krok byl jistý. Jenže pak odešli a přestali s námi hovořit. Bez varování, bez vysvětlení. Troufám si říct, že tato událost v naší společnosti vyvolala jakési kolektivní trauma. Ano, andělé po sobě zanechali fulgurátor, generátor blesku, a podrobné instrukce, jak ho využít k jejich přivolání. Byl vytvořen institut interpretů, kteří jako jediní mohou při pravidelných rituálech ve velechrámu s přivolanými anděly rozmlouvat, přijímat jejich poselství a tlumočit je ostatním. Ale to nemůže nahradit přímý kontakt každého obyvatele Zahrady s Elohim.

Odchod andělů změnil v naší společnosti úplně všechno. Ztížil také přístup k jejich magii, která pro nás v mnoha případech představuje klíčová řešení – výrobou elektřiny počínaje a stabilitou Města konče. Najednou se nabízí otázka, co budeme dělat, jestli se jednoho dne turbíny v elektrárně zastaví. Může se to stát? Máme se naučit elektřinu vyrábět tak, jak to dělají v Noemově světě? A co pokud budeme potřebovat postavit další úroveň Města?

Většina dilemat Nového věku by se dala shrnout do otázky, zda existuje souvislost mezi odchodem andělů a úpadkem Edenu.

Mezi učenci a interprety dominují dvě teorie, o nichž se vedou dlouhé spory. První říká, že odchod andělů byl zkouškou a úpadek nastal proto, že jsme v ní selhali – sešli jsme z Cesty Světla, a tak nad námi Stvořitel zlomil hůl.

Druhá teorie praví, že úpadek není následkem neschopnosti správně následovat učení Elohim. Podle ní si Pravověrní počínají výtečně a nadále udržují dokonalou společnost, jak si Stvořitel přál. Ovšem status quo, který měl být zachován po odchodu andělů, je dramaticky narušen Heretiky, kteří svými zapovězenými praktikami odčerpávají ze Zahrady jak její přirozenou magii, tak i tu, již zde zanechali andělé.

Dobrat se pravdy bez dalších indicií je výzva, ovšem většina Pravověrných se přiklání k té druhé verzi. Snad všichni bez výjimky však věří, že řešení problému je v rukou andělů. Možná nám jednou při Interpretaci poradí, co máme dělat. Možná čekají, až na to přijdeme sami a situaci vyřešíme, a pak přijdou a věci vrátí do původního stavu.

Nad tím vším se ovšem vznáší ještě jedna otázka, kterou se nikdo neodvažuje položit nahlas: Co když nám andělé nepomohou?

*Komentáře ke Knize Světla – dilema Nového věku
Salome Holland, inkvizitorka při chrámu archanděla Gabriela*

Ada neměla Samuela Heatha ráda. Ne proto, že to on vedl útok na Cíp o Noci velké očisty po tom, co zemřel tehdejší starší inkvizitor. Ani ne proto, že byl snad jediným člověkem, co znala, který se dokázal mračit a usmívat zároveň. Heathův pohled vyvolával v každém pocit, že inkvizitor ví o všem, co dotýčný provedl – a to i tehdy, kdy neprovedl nic. Cítit se uvolněně v jeho přítomnosti bylo zkrátka nemožné.

Proplula společně s ostatními do předčítárny a všimla si dalších šesti inkvizitorů stojících podél stěny v tmavě modrých pláštích se zlatou výšivkou ve tvaru plamenného meče mezi andělskými křídly.

Proč je jich tu tolik?

Heath stál v čele sálu s ředitelkou Harriet, oba plně zabraní do zjevně velmi vážného rozhovoru.

Všichni se postupně posadili a místnost ztichla.

„Vítejte!“ začala ředitelka. „Dnes za námi přišel ctnostný starší inkvizitor Samuel Heath, aby nás informoval o několika opatřeních, která právě schválili eparchové.“

Předala inkvizitorovi slovo a ten jí poděkoval strohým příkývnutím, než se otočil k davu a přeletěl ho ledovým pohledem.

„Nejsem žádný řečník, takže si odpustím motivační omáčku. Nacházíme se v kritické době a je potřeba méně klábosit a více jednat. Nová opatření jsou následující. Za prvé, pro pravidlo, že kdo Eden opustí, nesmí se nikdy vrátit, už nebudou existovat žádné výjimky. Speciální pověření vydaná vybraným učencům za účelem studia Noemova světa jsou zrušena.“ Ignoroval překvapený šepot a pokračoval dál: „Za druhé, všechny semináře mimo Nauky o Ctnostech, Angeologie a Přípravy na manželství a mateřství se ruší. Naopak hodinová dotace zmíněných tří se navyšuje. Tato opatření platí ode dneška až do odvolání.“

Inkvizitor se odmlčel a atmosféra v místnosti nepřijemně zhoustla.

„Buďte však spíš připraveni na další zpřísnění. Potřebujeme úpadek Edenu zastavit za každou cenu a nemůžeme nic ponechat náhodě.“

Ovšem, pomyslela si Ada, nemají jistotu, že za to mohou Heretici, takže potřebují pracovat i s druhou verzí – že Pravověrní sešli z Cesty Světa.

Heath udělal pár kroků tam a zase zpět.

„Modlete se! Buďte ctnostní a věřte v moudrost Elohim! Všechny mravokárce tímto vyzývám ke zvýšené bdělosti. A v neposlední řadě jedno varování.“ Ada si všimla, jak si inkvizitoři u stěny vyměnili pohledy a začali se rozprostírat.

Proč jsem nervózní? Přece jsem nic neudělala.

Jenže přítomnost inkvizitorů, a navíc v takovém počtu, rozdmýchávala neutuchající strach z odhalení a ani logické argumenty nedokázaly zklidnit její tep.

„Jak nejspíš víte,“ pokračoval Heath, „už nějakou dobu máme podezření, že Heretici se snaží zmámit Pravověrné a získat je pro svůj zvrhlý způsob života. I dnes se mezi námi skrývají vlci v rouše beránčím, kteří rozkládají naši společnost zevnitř. Ačkoliv děláme, co můžeme, pomoc prostých lidí, jako jste vy, je pro nás nepostradatelná. Máte-li podezření, že někdo z vašeho okolí sympatizuje s Heretiky, nebo je dokonce sám Heretik, neváhejte se obrátit na kteréhokoliv inkvizitora nebo mravokárce. Můžete tak zachránit nejen svoji duši.“

Nastalé ticho mělo tísnivou pachuť. Každý se bál o někoho třeba jen zavádít pohledem, aby to bedlivě sledující inkvizitoři nevyhodnotili jako ukázání prstem.

„Pokud nám kdokoliv z vás chce něco říct, může tak učinit nyní. Součas-
ně máte-li se k čemu přiznat, teď je vhodný okamžik. Bude s vámi jednáno
s benevolencí, uvidíme-li vůli k pokání. Co víc, viny se můžete zbavit i tím,
že pomůžete odhalit jiné viníky.“

Ada cítila, že se začíná potit.

Věděli o ní? Co když přišli právě kvůli ní a teď se ji pokoušejí vlákat do
pastí? Ale původ není zločin. Žila už sedm let jako Pravověrná, přijala jejich
pravidla, navíc byla chrámovou tanečnicí a každé vyšší povolání se pojilo
s určitou mírou prestiže. Nemohli by ji jen tak zatknout.

Možná mě sledují, čekají na záminku...

Opatrně se rozhlédla kolem a střetla se s pohledem jednoho z nich.
Chvíli mu hleděla vstříč, a teprve pak sklopila pohled, aby působila cudně,
a ne jako někdo, kdo má co skrývat.

To jsou pošetilé myšlenky, napomenula sama sebe. Nesmím ztratit hlavu.

Heath ještě chvíli čekal, zda jeho výzva spustí nějakou reakci, a když se
tak nestalo, poděkoval ředitelce a rozloučil se.

Lidé začali vstávat z lavic a odcházet. Vůně oběda linoucí se chodbami
zvala všechny do jídelny, ve vstupní hale se však tvořily hloučky. Ada po-
chopila, že někteří čekali na příležitost promluvit si s Heathem jinak než
před očima celého Domova. Zach se sám zastavil a zvědavě inkvizitorovým
směrem hleděl.

„Tušil jsem, že někteří přijdou dodatečně,“ prohodil.

„Říkáš to, jako by to byla dobrá věc.“

„Ovšemže je, konečně se to začíná hýbat. Musíme pročistit společnost
od všech těch zvráceností. Jak jinak zachráníme Eden?“

„A co když lidi začnou nazdařbůh obviňovat ostatní, jen aby ochránili
sebe?“ namítla Ada. Sama nejlíp věděla, čeho jsou vystrašení lidé schopní.

„Může se to příšerně zvrtnout.“

Zach lhostejně pokrčil rameny.

„Pořád lepší, když bude někdo obviněný nespravedlivě, než aby jediný
skutečný viník unikl.“ Když neodpověděla, ztlumil hlas a pokračoval: „Víš,
jak zemřeli moji rodiče.“

Přikývla. Vyprávěl jí o tom jen jednou, ale ona si pamatovala každé slovo.
Bydleli na hranici Babylónu s Cípem a jejich dům byl zasažený během bojů.

Zach jako jediný přežil. Babylónský Domov nedokázal všechny pozůstalé oběti ze čtvrti pojmut, a tak jich několik včetně Zacha skončilo u Michaela.

„Pamatuju si velkou explozi a jak se dům začal bortit,“ řekl. „Nebyl čas vůbec na nic. Spadlo to na nás... Vzpomínám si, jak ležím ve tmě a všechno mě bolí. Hlavně žebra, když jsem kašlal. Všude byl prach, nedalo se pořádně dýchat. Litoval jsem, že mi něco nerozbilo hlavu. Aspoň bych to měl za sebou rychle a nemusel bych na smrt čekat, pohřbený zaživa. Nějakou dobu jsem slyšel sestru, jak kousek ode mě pláče, ale nemohl jsem se ani hnout. A ona pak ztichla.“ Odvrátil tvář a zadíval se kamsi na opačnou stranu. „Když mě inkvizitoři vytáhli ven, ani nevím, po kolika hodinách... sami špinaví, zpotení, od krve... říkal jsem si: tohle jsou hrdinové. Tohle jsou ochránci Edenu. A už tehdy jsem věděl, že se stanu jedním z nich.“ Odmlčel se. „Myslím, že proto mě Elohim ušetřili. Abych mohl jednoho dne bojovat proti zvrácené magii a chránit Pravověrné. Inkvizitoři jsou ti dobří, Ado.“

Soucitně se usmála a přikývla. Chápala ho. Tolik ho chápala. Ta touha po spravedlnosti, tak silná, že každý den, kdy ji člověk nenásleduje, mu požívá duši, byla jejím společníkem posledních sedm let. Musela s ní žít a trpět její přítomností pokaždé, když někdo zmínil Heretiky, Noc velké očisty, nebo dokonce přímo Cohenovy. Vzdala se svého slibu, ale nedokázala mu uniknout. Pro Zacha bylo odpovědí stát se inkvizitorem. Ano, chápala to, ale těžko se z toho mohla radovat. Nelíbila se jí představa, že jednoho dne se bude muset mít právě před ním víc na pozoru.

Chystala se k odpovědi, když tu si všimla, že v ústí chodby vedoucí k pokojům se objevil pomocný kuchař. Inkvizitoři okamžitě ustali v hovoru a otočili se na něj. V jednotě toho pohybu bylo cosi znepokojivého – jako by na něj čekali. Ada pochopila, že on byl důvodem, proč sem přišli, jenže na rozdíl od ostatních se nedostavil do předčítárny, a proto ho nemohli zatknout hned tam. On to evidentně pochopil také, jelikož se v okamžiku obrátil na útěk. Čtyři muži v modrých pláštích vyrazili za ním, zatímco Heath s klidným výrazem čekal. Kolem se ozvalo pár vylekaných zvolání, ale většina přítomných jen mlčky přihlížela.

„Dostali na něj tip od někoho zvenku,“ dala se slyšet Marie, dívka, s níž Ada také sdílela pokoj. Nedávno se zasnoubila s jedním mravokárcem a od té doby nešetřila klevetami. „Zastává prý podezřelé postoje, možná je dokonce

v kontaktu s Heretiky. Ale to už se zjistí při výsledku. Každý nakonec promluví,“ dodala se škodolibým úsměvem a skupinka kolem ní přisvědčila.

Ada se od nich odvrátila.

„Nepůjdeme?“ navrhla, ale Zach zavrtěl hlavou.

„Chci vidět, jak to dopadne.“

Ona nepotřebovala vidět, jak to dopadne. I když kuchaře sotva znala, přála by mu, aby dokázal proklouznout ven jedním z postranních vchodů a třeba i uprchnout do Cípu. Avšak rozum jí říkal, že takové přání by přišlo vniveč.

Nemýlila se. Krátce na to ho přivlekli zpět. Zatímco ho odváděli středem vstupní haly, před očima všech přítomných, Ada nemohla vyhnat z hlavy představu, v níž byla na jeho místě ona sama. Co toho nebožáka v rámci výsledku čekalo dál a jestli se ještě někdy do Domova vrátí, se ani neodvažovala domýšlet.

„Neměj obavy,“ řekl Zach tónem, který ji měl evidentně povzbudit. „Jestli je nevinný, zase ho propustí. A jestli ne, dostane, co mu patří.“

Zatímco s Adou přihlíželi zatčení kuchaře, uvědomil si Zach, že příležitost, na niž celé roky čekal, má přímo před sebou. Dostat se mezi inkvizitorské adepty nebylo nic snadného, ale právě teď potřeboval Heath zdroje, kontakty, lidi... Nesměl tuhle šanci propásnout.

Navrhl Adě, aby pokračovala k jídelně, a sám se vydal k jednomu z vedlejších vchodů. Nechtěl s Heathem mluvit v hale jako ostatní. Rozhodl se na něj počkat na ulici.

Seděl už hezkou chvíli na obrubníku, když inkvizitoři konečně vyšli z hlavního vchodu. Doběhl k nim. Celá skupina se zastavila a otočila jeho směrem, ovšem když se pokusil k Heathovi přiblížit, jiný muž v modrém plášti mu zastoupil cestu.

„Omlouvám se, dlouho vás nezdržím,“ řekl Zach rychle.

Starší inkvizitor si ho změřil a naznačil, aby přišel blíž.

„Máš pro mě nějaké informace?“

Že mu tykal, naznačovalo, že ho nebere příliš vážně. To nebyl slibný začátek.

„To přímo ne, ale rád bych nabídl jakoukoliv pomoc. Je mým snem přidat se k vám. Jsem ochotný na sobě tvrdě pracovat, abych splnil všechny požadavky. Když mi dáte šanci, rozhodně vás nezklamou.“

„Hm.“ Heath ho zamyšleně obešel kolem dokola a Zachovi se zdálo, že na něm při tom zanalyzoval každou nit.

„Uvědomuješ si, že pozice inkvizitora je jedna z nejžádanějších ve Městě?“ zeptal se Heath.

„Samozřejmě.“

„Tak proč bych si mezi všemi těmi adepty, kteří jsou odhodlaní na sobě tvrdě pracovat, aby splnili všechny požadavky, a kteří dozajista nezklamou, pokud dostanou šanci, měl vybrat právě tebe?“

Zach zaváhal.

„Udělám, cokoliv bude potřeba. Jak vám mám dokázat, že jsem dobrá volba?“

Heath se zasmál a s ním i ostatní.

„Teď pokládáš správné otázky, chlapče, možná v tobě přece jen něco je. Jak se jmenuješ?“

„Zacharias Ward, pane.“

„Zacharias Ward,“ zopakoval Heath a z jeho výrazu nešlo poznat, jestli mu to jméno něco říká, či nikoliv. Zach zvažoval, že by mu připomněl historii své rodiny, ale nakonec se rozhodl to neudělat.

Heath zamyšleně mlaskl.

„Podívej, co teď potřebujeme, jsou kvalitní informace. Každý druhý chce být inkvizitorem, ale já musím vědět, že ti můžu věřit. Zjisti, kdo z Domova sympatizuje s Heretiky. Já vím, jsou to tví přátelé. Skoro rodina. Právě proto budu vědět, že je tvoje odhodlání ryzí a že si zasloužíš moji důvěru a můj čas.“

„Nevím o žádných sympatizantech,“ odpověděl Zach pravdivě.

„Ale víš, že je třeba naši společnost očistit.“

„Ovšem.“

Heath mu položil ruku na rameno.

„Možná sis jich zatím nevšiml, protože ses pořádně nedíval. To se stává. Teď zkus otevřít oči. Inkvizitor musí vidět všechno a dokázat správně vyhodnotit hrozbu. Když mi předvedeš, že to umíš, zvážím tě pro výcvik.“